

Over de kamergenoot die
constant huilde met een
pandabeer van een sensatiekrant
tussen haar dijen geklemd, maar
niet op zo'n manier dat je het
zou kunnen verwarren met een
bevalling

Delphine Lecompte*

Dichter Delphine Lecompte bericht in proza-poëzie over haar eigen ervaringen in psychiatrie en over drank en amoreuze perikelen.

Ik ben nu een volle week opgenomen in het gesticht. De eerste week was een gevecht met de alcoholontwenning. Ik kreeg farmacologische ondersteuning, maar het bleef niettemin een behoorlijk helse klappertandende karwei om die week te doorspartelen.

Doodsangsten vermengd met woede en euforische zelfmoordneigingen. Opstandigheid, paranoia, imbeciele alpaca's die aan mijn bedstijlen sabbelen.

Vreemd genoeg heb ik hele lucide stukken tekst geschreven tijdens die week. Ik herinner me niets van het schrijven zelf, maar ik herlees mijn teksten nu en tot mijn verbijstering is het allesbehalve ziekelijk geraaskal wat hier geschreven staat.

* Delphine Lecompte (22 januari 1978) is dichtster, misfit, en columnist. Haar jongste bundel heet *Vrolijke verwoesting*.

E-mail: delphinelecompte@gmail.com

Ik heb vooral columns en polemische stukken geschreven. Mijn gedichten ben ik grondig beu; die beschouw ik als demonen en ik wil ze uitbraken.

Ik krijg een kamergenoot. Ze is zestig en ze huilt constant. Ik wil een verpleegkundige roepen, maar ze zegt verschrikt: 'Nee! Je mag de verpleegkundigen niet storen, ze hebben het druk.'

Ik open onder licht protest onze kamerdeur en kijk brutaal naar het verpleeglokaal aan het eind van de gang: zes verpleegkundigen verplaatsen zich lethargisch van stoel naar tafel waarop pralines staan om het verplegend personeel te bedanken, terug naar stoel.

Een geamuseerde blik op een geschifte rapper en zijn Armeense trofee-vrouw in een roddelblad. Een jaloerse blik op de weelderige paardenstaart van een jongere collega die twee maanden geleden is getrouwd met een verwaande blaaschirurg. Een blik vol walging op de veganistische maaltijd van de rare nieuwe lompe goedlachse ergotherapeut die veel te geestdriftig is.

Ik zeg tegen mijn kamergenoot: 'Ik zal je wel troosten.'

Ik luister naar haar verhaal, als ik even bot mag zijn: het is saai. Anorectische episoden, een vader die ze vereerde, een seksloos bestaan, een zus die de wijde wereld introk, een kat, een buxushaag, samen met vader pompoensoep maken, wonen bij vader, zorgen voor vader, vader sterft, de weerloosheid keert terug.

Ondertussen heeft mijn kamergenoot haar pyjama aangetrokken. Het is 11u 's ochtends, ze ligt in bed met een pandabeer van een sensatiekrant tussen haar dijen geklemd. Zowel het hoofd van mijn kamergenoot als de kop van de pandabeer zijn naar mijn gericht. Mild, gelaten, dommig, naïef.

Constant de wens om zichzelf uit het raam te gooien. Panda moet mee de dood in.

De vieze beige plateaus met onze plasticen maaltijden verschijnen. Een anorectische competitie ontstaat. Onze onaangeroerde plateaus worden zonder commentaar, zonder bezorgdheid terug meegenomen.

Mijn kamergenoot kruipt opnieuw in bed. Ze heeft een foto van haar vader op haar nachtkastje gezet. Hij was boekhouder. Ik zeg: 'Dat is onfortuinlijk.'

Ze huilt onbegrijpend. Ik geef haar de chocolade die ik twee dagen geleden van mijn moeder heb gekregen.

Dan verlaat ik het gekkenhuis voor een grote solitaire wandeling. Niemand maalt om mijn vertrek.

Ik kijk ostentatief naar het verpleeglokaal: onverschillige witkeelvaranen kauwen landerig op gifgroene gummimuisjes.

Buiten kom ik de voormalige vrachtwagenchauffeur tegen. Hij drinkt goedkope blikjes bier naast het standbeeld van Hans Memling op de Woensdagmarkt (Brugge).

Ik stel seks voor. Hij moet er lang over nadenken; het is warm en het bier volstaat. Uiteindelijk stemt hij toch toe. Uit medelijden met mij, vermoed ik.

We bedrijven de liefde in mijn kleine huurwoning die op nog geen vijfhonderd meter van het gekkenhuis ligt.

Tijdens de seks denk ik aan de vader en aan de buxushaag van mijn kamergenoot. Ik kom klagerig klaar, een beetje verontwaardigd zelfs.

De voormalige vrachtwagenchauffeur zegt: 'Je bent er me eentje!' Een uitdrukking die ik haat.

Ik keer terug naar het gekkenhuis. Mijn kamergenoot slaapt.

Een ruwe efficiënte verpleegster met dikke enkels komt binnen om onze bloeddruk en temperatuur te nemen. In het oor, niet in de aars.

Onze parameters zijn uitstekend, zegt ze. Mijn kamergenoot en ik, we kijken spottend en samenzweerderig naar elkaar. 'Uitstekend,' echo ik wrang.

We zetten de televisie aan: nieuws en auto's en sletten. We laven ons aan de auto's.

We hebben geen rijbewijs, maar we kunnen ons iets voorstellen bij de vrijheid die bij zo'n auto hoort; rijden van bacchanaal naar sjamaan, van sjamaan naar medische pedicure, van medische pedicure naar illegaal hanengevecht, van illegaal hanengevecht naar astronomiebeurs, van astronomiebeurs naar windhondenfokkerij, van windhondenfokkerij naar steegje om opium te kopen, enzovoort.

's Avonds eet ik mijn drie beschuiten met smeerkaas op, en daarna zoek ik in de gang naar de joviale schizofrene ketellapper die me doorheen de eerste koortsige stuiptrekkende schuimbekkende dagen sleurde.

Hij is minder joviaal en schizofreen geworden; de nieuwe pillen hebben hem ontmoedigd en gedempt.

Hij is nu vooral melancholisch, maar hij is nog steeds lief. We luisteren samen naar het liedje Isabelle van de vreselijke irritante Franse kindergroep Les Poppys.

Anthony de megalomane hoefsmid komt bij ons staan. Hij spreekt uitbundig en trots over zijn elektroshocktherapie. Als je elektroshocktherapie krijgt behoor je tot de elite. Waarom dat weet ik niet.

Dan de nacht: ik hoor het water van de vijver in de binnentuin. In die vijver verblijven sierkarpers met een lot dat draaglijker is dan het onze. Nog geen enkele patiënt heeft die sierkarpers uit het water gehaald en er obscene sadistische dingen mee uitgestoken. Maar de fantasie leeft. Ook in mij.

Ik kan niet slapen. Ik mis mijn honden en ik mis de genitaliën van de voormalige vrachtwagenchauffeur.

De nachtverpleegkundige komt binnen met een zaklamp. Hij maakt ons wakker. Hij zwaait en verblindt ons. Het heeft iets pesterigs. Ik vraag of het nodig is om ons zo vaak te wekken, hij zegt dat het moet volgens de wet.

De volgende ochtend is het aan de psychiater en zijn twee assistenten. Ze brengen meer tijd door in de gang dan in de kamers.

Ik hoor de psychiater pochen over zijn reizen naar Japan. En daarna over zijn zoon die in Cambridge hoge ogen gooit met sonnetten over lijmverslaafde weeskinderen in Roemenië en over analfabetische jongenshoeren op de daken van West-Vlaamse honing- en schommelstoelfabrieken.

Maar ook zijn dochter blinkt uit: nederige elegante formidabele bovemenselijke prestaties in antropologische roeiboten.

Toch is de vader vooral trots op de zoon, hou het stil.

Ja, er zijn pillen te krijgen. Mijn kamergenoot neemt ze gretig aan: zo veel mogelijk benzodiazepines, een broodnodig antidepressivum, en een antipsychoticum omdat het zo hoort.

Ik verzet me aanvankelijk tegen het farmacologische terreurbewind, maar omdat clonazepam zo liefelijk en melodisch klinkt, besluit ik om het toch eens uit te proberen.

De rest van de dag ben ik Donald Sutherland, een zombie, een wrak. Mijn moeder komt op bezoek en heult mee met het personeel.

Ik loop weg.

In de Steenstraat kom ik Eddy tegen, een bipolaire garnalenpeller die ook is opgenomen in het gekkenhuis. We kopen samen krentenkoeken en badslippers. We roken en we zijn niet rebels.

We keren schaterlachend terug naar het gekkenhuis. Onze kameraadschap en hilariteit worden fronsend genoteerd in onze dossiers.

De volgende dag wordt Eddy overgeplaatst naar een ander gekkenhuis.
Ik gooi mijn pillen in de verzamelde gedichten van Patti Smith. Ik klap
het boek dicht.

Zo is het goed, zo word ik weer Delphine.

